

РЕШЕНИЕ

№ 46

гр. ЛЕВСКИ, 02.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЛЕВСКИ в публично заседание на втори февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Стойка Г. Манолова Стойкова

при участието на секретаря Ваня Н. Димитрова
като разгледа докладваното от Стойка Г. Манолова Стойкова Гражданско дело № 20224410100445 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявени са обективно съединени искове с правно основание чл. 55, ал.1 от ЗЗД, във вр. с чл. 220, ал.1, вр. чл. 222, ал.1, вр. чл. 224, ал.1 от КТ.

В РС – Левски е постъпила искова молба от „***“ ЕООД, ЕИК:***, представлявано от П.П.М. - управител,

против И. Т. В., ЕГН*****, с адрес: с. ***

В исковата молба се твърди, че ответникът е бивш служител на ищцовото дружество, който бил уволнен и възстановен на предишната му работа с влязло в сила решение №124/14.06.2022г. на РС – Левски по гр.д. №145/2022г., в частта му на основание чл. 344, ал.1, т.1 от КТ.

Твърди се, че при прекратяването на трудовия договор ищецът е заплатил на ответника обезщетения: на основание чл. 220, ал.1 от КТ в размер на 1101,56 лв.; на основание чл. 222, ал.1 от КТ в размер на 1101,56 лв. и на основание чл. 224, ал.1 от КТ в размер на 350,49 лв.

Посочва се в исковата молба, че тъй като с влязлото в сила решение уволнението било признато за незаконосъобразно и В. бил възстановен на предишната му работа, за същия било отпаднало основанието да получи обезщетенията по чл. 220, ал.1, чл. 222, ал.1 и чл. 224, ал.1 от КТ и същият следвало да ги възстанови на ищцовото дружество.

Искането е съдът да постанови решение, с което да осъди ответника И. Т. В. да възстанови на основание чл. 55, ал.1 от ЗЗД на „***“ ЕООД - Л. изплатените му обезщетения:

на основание чл. 220, ал.1 от КТ в размер на 1101,56 лв.; на основание чл. 222, ал.1 от КТ в размер на 1101,56 лв. и на основание чл. 224, ал.1 от КТ в размер на 350,49 лв.

Ищецът представя писмени доказателства.

В едномесечния срок по чл. 131 от ГПК е постъпил писмен отговор от страна на ответника И. Т. В., чрез пълномощника му адв. Р. Р., с който изразява становище, че предявените искове са допустими, но неоснователни.

Не оспорва, че ответникът е бил в трудово правоотношение с „***“ ЕООД – Л., че със Заповед №18/ 25.01.2022. бил уволнен на основание чл. 328, ал.1, т.2 от КТ.

Твърди с е в отговора на исковата молба, че с решение №124/14.06.2022г. по гр.д.145/2022г. по описа на РС – Левски уволнението било признато за незаконно и съдът го е отменил, като в тази му част решението не било обжалвано и е влязло в законна сила. Посочено е, че със същото решение ищецът по настоящото дело на основание чл. 344, ал.1, .3 от КТ е осъден да заплати обезщетение за оставането на И. Т. В. без работа за част от сумата по предявената претенция. В тази част решението било обжалвано от В. и към момента производството било висящо пред ОС - Плевен.

Ответникът посочва, че по гр.д. 145/2022г. по описа на РС – Левски не бил предявяван иск с правно основание чл. 344, ал.1, т.2 от КТ за възстановяване на ищеца на работа и нямало произнасяне на съда. Твърдението на ищеца, че с цитираното решение В. е възстановен на работа било невярно. Във връзка с изложените съображения счита, че ответникът не дължи връщане заплатените му обезщетения на основание чл. 220, ал.1, чл. 221, ал.1 и чл. 224, ал.1 от КТ, тъй като не било отпаднало основанието за тяхното получаване.

Искането е съдът да отхвърли предявените искове за връщане на заплатените му обезщетения на основание чл. 55, ал.1 от ЗЗД, вр. чл. 220, ал.1, чл. 55, ал.1 от ЗЗД във вр. с чл. 222, ал.1 от КТ и на основание чл. 55, ал.1 от ЗЗД, вр. чл. 224, ал.1 от КТ.

Претендира направените разноски, включително и адвокатско възнаграждение съгласно чл. 38, ал.2 от Закона за адвокатурата.

Представя писмени доказателства.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

Установява се от приложените писмени доказателства, че с Решение №124/14.06.2022г. постановено по гр.д. №145/2022г. по описа на РС – Левски, съдът е признал за незаконно уволнението на И. Т. В., като го е отменил и е осъдил „***“ ЕООД да заплати на ищеца сумата от 4681,55 лв., представляваща обезщетение за оставането на И. Т. В. без работа поради уволнението за периода от 26.01.2022г. до 31.05.2022г., ведно със законната лихва върху присъдената сума, считано от датата на подаване на исковата молба, като е отхвърлил иска за разликата до пълния му предявен размер от 6600 лв. и за периода от 01.06.2022г. до 26.07.2022г. като неоснователен.

С Решение №456/28.10.2022г. ОС – Плевен е отменил решение №124 на

РС–Левски в частта му, в която искът е отхвърлен за разликата над 4681,55 лв. до претендираната сума 6600 лв. и е осъдил „***” ЕООД да заплати на И. Т. В. сумата от 1918,45 лв. – обезщетение за оставането му без работа.

В съдебно заседание поради направен отказ от иска от страна на ищеца за сумата от 350,49 лв. – заплатено обезщетение по реда на чл. 224, ал.1 от КТ, производството по делото е прекратено в тази му част.

Установява се, че на 25.01.2022г. на ответника е връчено едномесечно предизвестие за прекратяване на трудовото му правоотношение на основание чл. 328, ал.1, т.2 от КТ, считано от 25.01.2022г. Със Заповед 18/25.01.2022г. трудовото правоотношение с И. В. е било прекратено на основание чл. 328, ал.1, т.2 от КТ, считано от 25.01.2022г., като на ответника са изплатени обезщетения за неспазен срок на предизвестие по чл. 220, ал.1 от КТ в размер на 1101,56 лв.; обезщетение за оставане без работа по чл. 222, ал.1 от КТ в размер на 1101,56 лв.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Основните предпоставки на института на неоснователното обогатяване са: получаване на нещо от едно лице и отсъствие на основание за това получаване.

В случая ищцовата страна е установила по безспорен начин плащането на ответника на обезщетение по чл. 220, ал.1 от КТ – 1101,56 лв. и на основание чл. 222, ал.1 от КТ – 1101,56 лв. При това положение, за да се отхвърли иска, в тежест на ответника е да докаже, че е върнал сумата или че е задържал сумата на правно основание.

Обезщетението по чл. 220 от КТ се изплаща от работодателя при прекратяване на трудовото правоотношение с предизвестие, когато работодателят не спази срока на предизвестията в размер на brutното трудово възнаграждение. Обезщетението по чл. 222, ал.1 от КТ се изплаща при уволнение, поради съкращаване в щата, намаляване обема на работа и спиране на работа за повече от 15 работни дни, и същото е в размер на brutното му трудово възнаграждение, за времето през което е останал без работа, но не повече от един месец, освен ако друг нормативен акт предвижда изплащането на това обезщетение за по – дълъг срок. Горепосочените обезщетения са получени от ответника във връзка с прекратяването на трудовото правоотношение с ищеца – работодател, като след отмяната на уволнението за ответника отпада основаниято, на което са получени, независимо дали то е действал добросъвестно при получаването им или работодателят е действал незаконно при уволнението. При последващо отпадане на основаниято за получаване на обезщетението работникът/служителят следва да върне същите на отпаднало правно основание съгласно чл. 55, ал.1 ЗЗД. В този смисъл е съдебната практика, според която с отмяната на уволнението като незаконно, отпада основаниято за заплащане на обезщетение за неадекватното предизвестие при прекратяване на трудовото правоотношение по чл. 220, ал.1 КТ.

Недопустимо е кумулиране на обезщетението по чл. 222, ал.1 от КТ с обезщетението за оставане без работа поради незаконно уволнение по чл. 225, ал.1 от КТ. Получените от ответника суми са били изплатени с оглед прекратеното трудово правоотношение между страните, но след отмяна на уволнението основанието за изплащането им отпада и в полза на работодателя възниква правото да иска възстановяването им.

След като с влязлото в сила решение уволнението е отменено като незаконосъобразно, ответникът дължи връщането на тези суми, тъй като са платени на отпаднало основание.

При този изход на делото следва ответникът да заплати на ищеца направените деловодни разноси в размер на 402,15 лв.

На основание изложеното съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА И. Т. В. ЕГН*****, с адрес: с. ***, ДА ЗАПЛАТИ на „***“ ЕООД, ЕИК:***, представлявано от П.П.М. – управител, сумата от 1101,56 лв. като получена на отпаднало основание –изплатено обезщетение на основание чл. 220, ал.1 от КТ, и сумата от 1101,56 лв. като получена на отпаднало основание –изплатено обезщетение на основание чл. 222, ал.1 от КТ.

ОСЪЖДА И. Т. В. ЕГН*****, с адрес: с. ***, ДА ЗАПЛАТИ на „***“ ЕООД, ЕИК:***, представлявано от П.П.М. – управител направените деловодни разноси в общ размер на 402,15 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред ОС – Плевен в двуседмичен срок от връчването на страните.

Съдия при Районен съд – Левски: _____